

Harcos Bálint

Misztikus Terror

III

megszületett és azóta megvan és elmondható micsoda rühes szégyen nem akarja látni

nevet adni a világnak ez a veszte ha ő meg se lenne az volna mennyei spontaneitás

hogyan minél kevésbé legyen tűzre a gönceivel nyűgjeivel az arany tisztaság egyedül a csupasz bőr de megveti ezt is

okádik ha bárki egyetért vele ha a másik bólint és roskatag ajkát biggyeszti ha hallja igen ezt kellett kimondani nagy és szép

a végképp elhagyottak akikre nincs szó gondolja a névadás szent erkölcsse gondolja hogyan mernek a rohadékok szavakat bilincseket használni bilincseket

bezzeg ha hazudik menthetetlen egyedül marad hisz ő azt is megtagadná aki vele egyet hazudna

azért beszél mégis érhetően hogy elaltassa a gyanújukat ne tudjanak a rászedés ellen védekezni átejtí a hitványakat a szemük láttára hogy így végre ne lehessen meg

maradjon csak minden elhagyottá dehogy emel nevet lehelni ajkához bármit is még hogy ezért élne hogy archoz vonjon behány a szájukba

röhej már meglévőről szólni arról mi nem is lehetséges kell kell mit többszörözze a világot beszéljen róluk amik nem voltak vannak lesznek beszélni beleőrülni hadarja de az ő hitszegő árulása nem engedi

leszúri mi az amire még futná az erejéből ami csak általa lehetséges és azt szemétre dobja magát zűrzavarba úzi de ügyel nehogy ezzel föltárjon bármi hasznosat vesztett vesztett

hányini tudna hogy a veszendőknek joguk van sírni és megigazulnak távol a teremtés szívéből ő vissza se térne sehova

maradjon csak a világ elhagyott ezt rágja de csak az életen át jut el idáig az meg már készre zárult minek hadakozna tömve rozsdával a szája

gyűlöli szívből aki megérti őt vagy megghatódik rajta gyűlöli azt is aki szereti és érte szípgog

kirázza a hideg hogy nemsokára melegedhet szót se a lét hamuszínéről a végtelenségig félre fog nézni és amiről elkapja az átok tekintetét az lesz igaz el ne okádjá magát a bólogatástól

mondja csak el az igazat hátha megértik őt na mondja csak el hátha nem

belefullad hogy olyanak látják majd amilyenek ő őket megfoghatónak befejezettnak hogy szóvá teszik hogy a világ azt elfogadja hogy van de azt már nem hogy van és így ő is meglesz hitványul mindörökre

kicselezi a róla valaha mondott összes szót nem előttük mögöttük mellettük áll nem túl rajtuk vagy külön csak hallgat ha nincs miről ő nem misztikus ti szarháziak

a reflexei élettani funkciói mégis megvannak alattomosan épp azért hordanak félre hogy így fúródjanak az igazság szívébe ettől öklendezik hogy is szülhették meg

megfoghatatlan lesz hiába világítanak le a lelke lelke lelke legmélyére csak a szüntelen csalást átverést szökést látják minden megvan ő ne legyen meg

egyedül egyedül van egyedül ezt hadarja féléberálmában de mindig valakinek időről időre csak mentegetőzik az örület ajtó ami nem zárható

ne kapjon cserébe fikarcnyit se az önfeláldozás gyönyörét sem azon dolgozik nehogy megtanuljon fázni

akárhogy tekergőzik csak oda jut úgy lesz az övé bármi ha róla félrenéz ilyen ravasz csaló kisujjában az átejtés minden trükkje hogy övé amiben már sohasem lehetne része

meghalni mindenki máshogy de a születés gondolja csecsemőszájjal végignyalni egy anya pináját tehetett-e mást

csak a létezőkön át jut el ide nem tud az elméje alján meghúzódni oktalanként már annak is hogy visszahátráljon a nyomaival fölszámolja a nyomait vége vége